

ლინდა მაღალი ჰანტი

ინგლისურიდან თარგმნა ლია ჯამბურიაძე

სულაკაურის
ბაიბისელოგია

ლინდა მალალი ჰანტი

თივეზი სიჰე

მთარგმნელი ლია ჯამბურია
რედაქტორები ნინო ილაშვილი, ქეთევან ჯაყელი
დიზაინერი ია მახათაძე
ტექნიკური დიზაინერი თინათინ ბერბერაშვილი

ქართული გამოცემა © ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა, 2017
ყველა უფლება დაცულია.

შპს „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა“
მისამართი: დავით აღმაშენებლის 150, თბილისი 0112
ტელეფონი: 291 09 54, 291 11 65
ელფოსტა info@sulakauri.ge

ISBN 978-9941-23-854-3

Lynda Mullaly Hunt
FISH IN A TREE

Text Copyright © 2015 by Lynda Mullaly Hunt

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with Nancy Paulsen Books, an imprint of
Penguin Young Readers Group, a division of Penguin Random House LLC.

Georgian translation copyright by Sulakauri Publishing, 2017

www.sulakauri.ge

მასწავლებლებს,
რომლებიც მოსწავლეში, უპირველეს ყოვლისა, ბავშვს ხედავენ;
რომლებიც გვახსენებენ, რომ თითოეული ჩვენგანი
განსაკუთრებული ნიჭითაა დაჯილდოებული;
რომლებიც ხელს გვინწყობენ, ვიყოთ გამორჩეულები და
არ ვეცადოთ, ერთმანეთს დავემსგავსოთ.

ბავშვებს,
რომლებიც პოულობენ შინაგან ძალას,
ნებისმიერ სირთულეს გაუმკლავდნენ.

**თქვენ გმირები ხართ.
ეს წიგნი თქვენთვისაა.**

შინაარსი

თავი 1. ისევ უსიამოვნება	7
თავი 2. ყვითელი ბარათი	12
თავი 3. ჩემზე არ არის დამოკიდებული	16
თავი 4. ჩივი გალიაში	20
თავი 5. ვერცხლის დოლორები და ხის ხუთცენციანები	27
თავი 6. მონეტა, რომელსაც სამი მხარე აქვს.	32
თავი 7. აქ ბაბუები არ არიან	36
თავი 8. ნამდვილი უსიამოვნება	39
თავი 9. არაფრით სავსე ჩანთა.	42
თავი 10. დაპირება	50
თავი 11. ენობოკერცხი	54
თავი 12. რა განუხებს, ალბერტ?	60
თავი 13. ყვავილები	64
თავი 14. ყუთში და ყუთის გარეთ	68
თავი 15. დაუზეთავი შექანიზმი	73
თავი 16. ჩემი გეგმა	78
თავი 17. დეფექტური სათამაშოების ლანჩი	80
თავი 18. სიძარღვე და სიყრდელე	84
თავი 19. არცთუ ისე სასიამოვნო საიდუმლო	88
თავი 20. მერე ეს კარგია?	94
თავი 21. ჰეპლისთვის ჩათქმული ნაცვრა	98
თავი 22. დედოფალს ასე არ ექცვიან	102
თავი 23. სიცყები, რომლებიც სუნთქავენ	105
თავი 24. ნარმოსახელი გმირი.	108

თავი 25. ღრესასწაული თუ განადგურება?	114
თავი 26. რამაღვა	117
თავი 27. ნახევრად გამოძცვარი შუადღე	120
თავი 28. ყველაზე მნიშვნელოვანი შეთანხმება	123
თავი 29. თევზი ხეზე	127
თავი 30. საბრალო მეფე	135
თავი 31. სახლისკენ ბევრი გზა მიღის	138
თავი 32. ეკრანიდან	142
თავი 33. შესაძლებლობები	146
თავი 34. ვარსკვლავის დაბადება	149
თავი 35. გამოსახულება უთვალავ სიწყვას უღრის	155
თავი 36. ცხოვრება თამაშს ჰგავს	159
თავი 37. წინილა, მკელი და თავსაცხეი	162
თავი 38. ხელმოცარული – პრეზიდენცად	166
თავი 39. შიის	169
თავი 40. სხვადასხვანაირი ცრემლები	175
თავი 41. არცთუ ისე საიდუმლო წერილი	177
თავი 42. ბოღიშის მოხდის ნიჭი, სკოჩი და ანციბიოციკები	182
თავი 43. სამყაროს ცეცხლი შევუბთეთ	187
თავი 44. ანაჩვეულებრივი შექქესკლასელის აშბავი	189
თავი 45. ჩემი ძმის შეკითხვა	192
თავი 46. მფრინავი ვეფხვები და პაცარა სპილოები	195
თავი 47. რიადი გონების აღაშინები ერთნაირად არ ფიქრობენ	198
თავი 48. ოლივერი მიიჩნევს, რომ გამომართლა	204
თავი 49. სინათლეს ვხედავ	209
თავი 50. გმირობა	211
თავი 51. გამბედავი გენიოსი	216

თავი 1

ისევ უსიაზოვნება

სულ ჩემთანაა, როგორც მინა ფეხქვეშ.

– ელი, წერ თუ არა? – მეკითხება მისის ჰოლი.

მისის ჰოლი მკაცრი რომ იყოს, ასე არ გამიჭირდებოდა.

– კარგი, რა, – მეუბნება ის, – შენ ხომ შეგიძლია.

– რომ გითხრათ, ხეზე კბილებით აძრომას ვაპირებ-მეთქი, მაშინაც მეტყვით, *შეძლებო?*

ოლივერი იცინის და მერხს ისე ეხუტება, გეგონება, ფეხბურთის ბურთი ჩაიგდო ხელში.

შეი ბუზღუნებს:

– არ შეიძლება, ერთხელ მაინც მოიქცე ნორმალურად?

შეის გვერდით აღბერტი, ზორბა ბიჭი, რომელსაც გაუხდელად ერთი მუქი მაისური აცვია, წარწერით *ფლინტი*, ისეთი სახით იმართება წელში, თითქოს ფეიერვერკის დაწყებას ელოდება.

მისის ჰოლი ოხრავს:

– კარგი, რა, მხოლოდ ერთგვერდიანი დახასიათების დაწერას გთხოვ.

ვერ წარმომიდგენია, რა უნდა იყოს საკუთარი თავის დახასიათებაზე უარესი. მირჩევნია, უფრო სახალისო რამეზე დავწერო. მაგალითად, როგორ ამერია გული ჩემს დაბადების დღეზე.

– ეს იმისთვისაა საჭირო, რომ ახალმა მასწავლებელმა გაგიცნოთ. იცი და სწორედ ამიტომ არ მინდა დაწერა. მასწავლებლები იმ აპარატივით არიან, 25-ცენტისანს რომ ჩააგდებ და ფერად ბურთებს გიგდებს. იცი, რასაც მიიღებ, მაგრამ თან არ იცი.

– და, – აგრძელებს ის, – ამდენ ხანს რომ არ გეხატა, სამუშაო ალბათ უკვე დამთავრებული გექნებოდა. თუ შეიძლება, სახატავი გვერდზე გადადე.

შერცხვენილი, ჩემს ნახატს დავალების ცარიელი ფურცლის ქვეშ ვაცურებ. ნახატზე ქვემეხიდან ჭურვს მესვრიან, რაც, დარწმუნებული ვარ, სკოლაში სიარულზე ადვილიც იქნებოდა და ნაკლებად მტკივნეულიც.

– მიდი, – მეუბნება მასწავლებელი და ფურცელს ჩემკენ აცურებს, – უბრალოდ, მოინდომე.

ბოლო შვიდ წელიწადში შვიდი სკოლა გამოვიცვალე და ყველგან ერთი და იგივე ხდება. დავალების შესრულებას მთელ ჩემს ენერგიას ვახმარ, ისინი კი მეუბნებიან, რომ საკმარისად არ ვინდომებ – ჩემი ნაწერი ძალიან არეულია, სიტყვების მართლწერაში ბევრი შეცდომაა. მასწავლებლები ბრაზდებიან, როცა ზოგჯერ ერთსა და იმავე სიტყვას ერთ გვერდზე სხვადასხვანაირად ვწერ. მე კი თავს მატკივებს თეთრ ფურცელზე მუქი ასოების სიმკვეთრის დიდხანს ყურება.

მისის ჰოლის ჩახველება მაფხიზლებს.

კლასელებს ისევ თავი მოვაბეზრე. სკამების მოძრაობის ხმა ისმის, აქა-იქ ხმამალლა ოხრავენ. ალბათ ჰგონიათ, მათი სიტყვები ჩემამდე არ აღწევს: *ჭირვეული. სულელი. უიღბლო.*

ნეტავ შემემშვას მისის ჰოლი და ალბერტს დაადგეს თავზე. ალბერტი მოსიარულე გუგლია. დავალების ფურცლით ცხვირი რომ მოინმინდოს, მაინც ჩემზე უკეთეს ნიშანს მიიღებს.

კისერი მიხურს.

ვერ ვხვდები, რა ხდება. მისის ჰოლი, როგორც წესი, ასეთი დავალებების თავიდან არიდების საშუალებას მაძლევს ხოლმე. თუმცა, ეს თემა ახალი მასწავლებლისთვისაა და ალბათ მნიშვნელოვანია, ყველამ დაწეროს.

მის გაბერილ მუცელს ვაშტერდები.

– ბავშვის სახელი შეარჩიეთ? – წინა კვირას სამოქალაქო განათლების გაკვეთილზე მთელი საათი სახელებზე ვილაპარაკეთ.

– კარგი, რა, ელი. დროს ნუ წელავ.

არ ვპასუხობ.

– სერიოზულად ვამბობ, – სიმკაცრე ერევა ხმაში.

გონებაში ფილმის სცენას ვხედავ: მასწავლებელს პოლიციელის ფორმა აცვია, მე კი პატიმრის ტანსაცმელი, შავ-თეთრი ზოლებით. ზემოთ კამკამა ცაა. მასწავლებელს დიდი ჯოხი უჭირავს და ჩვენ შორის მინაზე ხაზს ავლებს. ასე ხშირად ხდება – სცენებს ვხედავ, რომლებსაც ძალიან ცხადად შევიგრძნობ და მთლიანად მითრევს. ეს სცენები ჩემთვის ნამდვილი ცხოვრებისგან ამოსუნთქვის საშუალებაა.

თავს ვაიძულებ, ის გავაკეთო, რის გაკეთებაც არ მინდა, ოღონდ თავი დავალწიო მასწავლებელს, რომელიც არ მეშვება.

ფანქარს ვიღებ და ვგრძნობ, მისი სხეულის დაძაბულობა იკლებს, ალბათ ჰგონია, დაენებდი.

მაგრამ უცებ ფანქარს ჩავბლუჯავ და მერხზე ჯღაბნას ვიწყებ, რადგან ვიცი, ძალიან უყვარს სუფთა მერხები.

– ელი! – სწრაფად დგამს ნაბიჯს წინ, – რას აკეთებ?

წრეებს ვხატავ, ზემოთ – მოზრდილებს, ქვემოთ კი – პატარებს. ტორნადოს ჰგავს. ნეტა ჩემი შინაგანი სამყაროს დახატვა ხომ არ მინდა?

მასწავლებელს ავყურებ:

– მე არ დამიხატავს, აქ დამხვდა.

ვიღაცები იცინიან, თუმცა, იმიტომ არა, რომ ჩემი სიტყვები სასაცილოდ ეჩვენებათ.

– როგორც ჩანს, განაწყენებული ხარ, ელი, – მეუბნება მისის ჰოლი.

ესე იგი, ამას ისე ვერ ვმალავ, როგორც საჭიროა.

– რა არანორმალურია! – ჩურჩულებს შეი ყველას გასაგონად. ოლივერი უკვე მერხზე აკაკუნებს.

– *საკმარისია!* – ბოლოს და ბოლოს, ბრაზდება მისის ჰოლი, – დირექტორთან! *ახლავე!*

ამ სიტყვებს ველოდი, მაგრამ ახლა უკვე ნასვლა აღარ მინდა.

– ელი.

– ჰა?

ბავშვები ისევე იცინიან. მასწავლებელი ხელის აწევით აცხადებს:

– ვინც იხმაურებს, არ დაისვენებს!

ყველა ჩუმდება.

– ელი, დირექტორთან!

უცებ ვგრძნობ, რომ ჩვენი დირექტორის, მისის სილვერის, ნახვა აღარ შემიძლია. იმდენად ხშირად ვხვდები მის კაბინეტში, ალბათ მალე ბანერს ჩამოკიდებენ წარწერით: „კეთილი იყოს შენი მობრძანება, ელი ნიკერსონ!“

– ძალიან ვწუხვარ, – ვეუბნები გულწრფელად, – დავწერ, პირობას გაძლევთ.

– კარგი, ელი, – ოხრავს მისის ჰოლი, – მაგრამ იცოდე, როგორც კი წერას შეწყვეტ, დირექტორთან ნახვალ.

მსვამს საკითხავ მაგიდასთან, მადლიერების დღის პოსტერის გვერდით, რომელიც გვახსენებს, რომ მუდამ მადლიერნი უნდა ვიყოთ. მისის ჰოლი ჩემს მერხს სანმენდ სითხეს ასხამს. თან ისე მიყურებს, თითქოს ჩემი განმენდაც უნდა, ალბათ სიჩლუნგე რომ მომაშოროს.

თვალეხს ვჭუტავ, იქნებ ასე თავი ნაკლებად მეტკინოს. ვცდილობ, ფანქარი, როგორც საჭიროა, ისე დავიჭირო, და არა ისე, როგორც ჩემს ხელს უნდა – უცნაურად.

ერთი ხელით ვწერ, მეორეს კი ნაწერს ვაფარებ. ვიცი, ჯობია, ვწერო, ამიტომ პირველი სტრიქონიდან გვერდის ბოლომდე ბევრჯერ ვწერ ერთადერთ სიტყვას „რატომ“.

ჯერ ერთი, ვიცი, ეს სიტყვა როგორ იწერება და, მეორეც, იმედი მაქვს, ვინმე, ბოლოს და ბოლოს, გამცემს პასუხს.